

SEMANATORUL

ORGAN INVATĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

DREPTATE SE VA FACE

D-l Ministru, profesor D-r C. Angelescu va face dreptate în chestia definitivatului la învățători.

Nu, pentru că a fost un dezastru fără pereche.

Nici, pentru că eforturile de pregătire culturală — pe cari definitivatul le impune stălpilor vrednici de cultură din lumea satelor — să se micșoreze fără efectul salutar.

Și nici, pentru vreo considerațiune — de orice nuanță — care n'ar intra în calculele de culturalizare ale unui neam întregit.

Nu, pentru considerațiuni mărunte.

Cine cunoaște pe ministrul de azi al școlii românești, se gândește că sufletul său înțelegător în atâtea momente grele ale școlii, nu va lăsa zăbrănicul negru care s'a coborât asupra culturii satelor dela definitivatul învățătorilor!

Nu va lăsa să fie omorât sufletul satului cultural, asupra căruia s'a direcționat ofensiva de înălțare a neamului.

Căci :

La definitivatul din acest an — amânat și întârziat din trecut — s'au prezentat generații mai multe de învățători

din pricina unor vicisitudini produse de împrejurări, de vreme și de oameni!

S'a normalizat un act legal în satisfacția tuturor.

Se poate, ca dela această intenție salutară să rămână anormalitatea alarmantă că a fost examen de definitivat, fără ca să se definitiveze învățătorii?

Proporția în care s'a luat definitivatul lasă aspectul acesta plin de mâhnire!

Se omoară sufletul atâtor generații de misionari care proptește societatea în vreme grea!

Se lasă curs liber comentariilor, că țara precupește paraua de spor, ce s'ar cuvenii unor misionari definitivati.

Nu.

Învățătorimea a răbdat încadrându-se în nevoile țării.

După o perioadă de șomaj anarhic nu se poate să se intre într-o perioadă de opresantă încrustare în treptele gradelor avute!

Se ucide avântul și moare sufletul care ne trebuie!

Profesorul, Doctorul, Ministrul și prietenul acestui suflet nu-l va lăsa să moară.

Dreptate se va face.

Până la anul sperăm un nou examen, cu alt definitivat.

Adulții și Copiii

(urmare)

I. Beruis

Se spune fără a se exagera „că'n adolescență omul își periclitează intelectul” și aceasta se datorește nu atât exigențelor vieții, cât unei false concepții ce o au oamenii despre educația intelectuală.

Această pretinsă dezvoltare spirituală considerată drept capodopera pedagogiei, nu-i altceva decât o îngrămădire și o sărăcire.

Ei primesc o ființă care-i numai spontanietate și activitate continuă, ființă care își creiază un univers unitar, plin de înțeles și'n schimb ne redau un elev asemănător lor, a cărui unică preocupare e de a nu ignora nimic din ceace se poate cunoaște și de a se obține dela orice reflexie, de câte ori cunoștințele oferite de experiență i-ar da ocazie. (Ei doar sesizează cunoștințele fără a le prelucra).

Acestea se pot compara cu un vizitator, care trecând printr'un oraș, unde's multe de văzut, își concepe un plan irealizabil, de teamă să nu-i scape ceva esențial. Ar fi mai bine, pentru el, de a se sui pe un deal, spre a avea o vedere caracteristică și generală dar din cauză că ține prea mult la ideea de exactitate, preferă să măsoare, cu ghidul în mâini, pietrele străzilor, neștiind că ar trebui să se rezume la puținele lucruri ce i le permit timpul. Lui nu-i rămâne astfel nici o imagine durabilă, în schimb se alege cu o mare oboseală și cu o mai mică dorință de călătorii.

Aș vrea să știu, cari dintre școlarii de altădată, adulți astăzi, și-au conservat intactă vitalitatea intelectuală și și-au dezvoltat gândirea?

Înțeleg foarte bine, în copilărie și adolescență, perioada celei mai mari activități spirituale, dar să nu se dea un sens fals gândirii.

Pedagogul admite imaginația la copil, dar cere să-l facem să se gândească. Eroarea-i aici. Adultul n'are considerație decât pentru propria sa viață intelectuală, cu toate calitățile sale: de observare, precizie și raționament și se minunează că se poate vorbi de o gândire infantilă, formată de o imaginație fără margini și creații spontane — în joc — vorbire și desemn — și nu vede că această manifestare ar furniza un ghid prețios pentru dezvoltarea ființei omenești fără a o limita.

Noi pretindem, cu multă obiectivitate, că copilul posedă o logică și un simbolism, care e viguros și surprinzător. Fără îndoială însă, că această logică nu vizează altceva decât plăcerea proprie; dar în ea zace esențialul gândirii abstracte îmbrăcat într'un veștmânt concret.

Timpul, spațiul, simbolul, sunt prezente încă din copilărie și nu fac altceva decât să se desvolte, dacă nu intervine o falsă disciplină.

Copilul nu trebuie privit ca om în miniatură.

(urmează la pag. 11-a)

Ideal și Filozofie

Rolul lor în viața practică

Dacă astăzi terenul de manifestare al filozofiei se prezintă mai limitat, apoi e de necontestat că altă dată trona peste toată manifestarea ființei omenești. Dacă astăzi nu i-se mai recunosc ca părți integrante din tot, decât metafizica și teoria cunoașterii, apoi altădată ea avea un imperiu colosal. Toate științele pe care le cuprinde pozitivismul azi, erau și făceau parte din filozofie. De altfel chiar cuvântul de filozofie înseamnă iubitor de știință sau atotștiitor. Cine cunoștea chestiuni de fizică, medicină, chimie, cosmografie, teologie etc., se chema filozof. Azi filozofii nu mai sunt decât aceia care își petrec timpul meditănd și lucrând numai cu gândul; aceia care formulează și dau la iveală legi scoase numai din date pur intelectuale, ce nu sunt accesibile decât pe plan teoretic. Imediat ce au depășit această limită, făcând un pas chiar involuntar pe teren pozitiv, pe teren ce intră în cadrul experien-

tal, aceștia încetează irevocabil după unii, de-ași mai însuși titlu de filozofi, nefiind decât niște diletanți iar activitatea lor științifică decât un diletanțism confirmat. Sciziunea atât de numeroasă a început de prin veacul al XV-lea. Orizontul filozofiei s'a micșorat din ce în ce mai mult. Ca niște frunze smulse de mânia vântului toamnă, celelalte științe, mai sus amintite, au părăsit fără remușcare falnicul pom. Sămânța smulse odată cu ele, căuta febril teren propriu încolțirii și prosperării. L-a căutat și l-a găsit. L-a găsit în sufletul indivizilor din acea epocă, care clocoțea de setea originalității și autonomiei spirituale.

În câte cuvinte am văzut ce se înțelegea în vechime prin filozofie, și ce se înțelege azi. În limita spațiului cerut de un ziar de talia celui prezent, voi face câteva observații și despre viața practică. Omul prin construcția lui intimă și specifică, trăiește în același timp două vieți; viața teo-

retică sau cu alt termen viața speculative și viața practică. Viața teoretică cuprinde în inlimitatea ei totalitate cugetărilor, iar viața practică totalitatea faptelor și acțiunilor. După cum viața practică este o activitate, tot așa și viața teoretică; pentru că cineva care caută soluțiile unei ecuații algebrice, este tot atât de activ ca și unul ce mănuește o uneltă. În societate sunt unii oameni cari primesc fără să reacționeze, orice ideie, orice curent și în fine orice impresiune. Acești oameni, n'au o viață intelectuală sau teoretică propriu zisă. Aceștia sunt oamenii nepăsători. Alții din potrivă, primesc, reacționează și discern toate datele alegând pe cele ce li-se potrivesc structurii lor sufletești.

Sunt însă unii, care veșnic trăesc izolați, care în mod pasiv suportă orice acțiune venită din exterior fără a lucra și ei ceva. Aceștia nu duc o viață practică, după cum nici cei dintâi nu duc o viață teoretică.

Din cele relatate în această analogie reiese clar că atât vieții practice cât și vieții teoretice, trebuie să-i premeargă anumite principii ce le va călăuzi în viitorul necunoscut. Normele

sau principiile îi servesc omului pentru a ști cum să răspundă impresiunilor externe și interne și cum se le folosească în binele său. După cum viața teoretică și normală este supusă unor legi, și anume legilor logice, pe care nu poate trece, tot așa și viața practică are nevoie de unele norme călăuzitoare. Oamenii sunt clasificați în mai multe grupe, după felul cum lucrează, fie teoretic fie practic. Unii lucrează după împrejurări, de multe ori nespunând nici cea mai mică rezistență, urmărind lacomi numai binele propriu. După părerea majorității aceștia sunt oameni inferiori sau oameni „de suia” ca să întrebunțez o expresie a lui Vasile Pârvan. Din ce cauză? Fiindcă le lipsește un principiu călăuzitor. Alții parcă mai fericiți de cât cei dintâi, par a lucra într-o direcție, par a deservi o anumită idee, un anumit curent, dar la un moment dat părăsesc norma ce și-o fixaseră, determinați fiind de cauze prea puțin importante — câteodată numai din mania de a fi „la modă”. Schimbări din acestea se observă mai pronunțat în literatură și ziaristică. Mănuitorii grafului homerian sunt atrași de modă și scriu romane. Oa-

DISCIPLINA LIBERA

Dacă privim deaproape cele două curente apuse-ale educației libere și al educației severe — vedem că fiecare are partea lor de dreptate, însă nici unul în totul. Dacă înlăturăm disciplina devenim sclavi ai capriciilor; dacă înlăturăm libertatea devenim sclavi ai mediului.

Impăcarea libertății și o disciplină, caută s'o realizeze Forster; în sistemul său bazat pe supunerea voită, sau disciplina liberă.

Forster pleacă dela ideea că cele două principii — al libertății și al supunerii nu se exclud, ci pot să stea alături, dacă nu sunt exagerate. Depinde de dibăcia noastră, de a ști ce trebuie să lăsăm liber și ce să constrângem. El crede că toată greșala se datorește confuziei dintre personalitatea naturală.

Personalitatea morală se caracterizează prin concentrarea energiei voluntare în vederea realizării unor norme morale și deci prespune autonomia.

Individualitatea naturilor caracterizează, din contră prin împrăștierea energiei voluntare în direcția diferitelor impresii venite din afară; presupune deci etaronomia. A acorda libertatea absolută individualității, înseamnă

Copilăria e o fază a umanității.

După cum este ridicol a *îmbrăca pe un copil în redingota uzată a tatălui*, tot atât de ridicol și periculos este să-i formăm gândirea, prezentându-i ca model *miniatura gândirii adulte*.

Nu mai printr'o metodă bună noi vom putea înlesni dezvoltarea tinerei ființe, care așteaptă dela noi un ajutor sigur, eficace.

De câte ori îi vom prezenta un principiu sistematic și sintactic, el îl va înțelege fără nici un efort. Acesta este secretul progresului său moral și intelectual.

Ca mijloace excelente, pentru o bună dezvoltare spirituală, sunt considerate matematicile, cari fortifică logica spiritului și arta care nuanțează și înlănțue gândirea.

Matematica, știință prin excelență abstractă, trebuie să intervină cât mai de vreme în dezvoltarea formativă a acestui spirit tânăr.

Am spus că lumea copilului, e în ciuda aparențelor, o lume destul de abstractă și copilul poate înțelege destul de devreme numerile și figurile.

Va urma

Trad. Ersilia Georgescu
Alloiu Mare

a deschide calea tuturor capriciilor, poftelor și pasiunilor; a face ca lumea externă să stăpânească pe om; o astfel de libertate ar duce la sclavie. Cu alte cuvinte personalitatea morală e un fel de „voiață periferică”.

Pentru a ne lămurii și mai bie să ne gândim la filosofii cari ca Fiobte, consideră că eul nostru determină și viața sufletească și lumea externă. În cazul voiaței periferice, din contră, lumea din afară ne stăpânește pe noi prin sensibilitate.

Azi, în genere, când se vorbește de cultivarea personalităților, nu avem în vedere personalitatea morală, ci tocmai individualitatea naturală.

Adică nu avem în vedere manifestarea forțelor sufletești centrale, creatoare, ci dorința individualității de a înlătura orice limitare a pasiunilor, instinctelor, capriciilor sale. E tendința de a face să triumfe animalul din om; și această tendință, de parte de a fi dovada unei vieții sănătoase, e un semn de degenerare, căci cu cât un organism slăbește, cu atât devine mai sensibil pentru excitațiile venite din afară: voiața periferică se face stăpână pe voiața centrală; în loc să fie invers.

Așa se întâmplă totdeauna în epocile de decadență, sau de oboseală, cum e cea de azi: oboseala mare a războiului, a făcut ca omul să nu se mai poată stăpâni.

Din cele spuse până aici, ar reeși că Forster nu se depărtează mult de curentul educației severe. Însă el ne arată și necesitatea libertății pentru disciplină.

Nu trebuie să pretindem supunerea oarbă, ci o supunere conștientă, voită. „Supunerea liberă e adevăratul triumf al educației. Dar e posibilă această supunere liberă la copil? Da; căci cum spune Tertulian: „anima est naturaliter cristiana”. Sufletul e dela natură creștin. În fiecare om există tendința ascunsă de a face ca spiritul să domnească asupra corpului și simțurilor. Dacă arătăm individului că există în el această tendință și că are și puterea de a realiza, atunci el caută să se arate demn de increderea noastră. Și dacă trebuie să asuprești și să limitezi individul, întărește cât mai mult legătura cu ființa spirituală, care vrea să fie liberă prin luptă și victorie. Atunci omul nu va avea niciodată sentimentul sclaviei: libertatea și disciplina s'au împăcat într'o sferă mai înaltă.

Noi, aceia care suntem obligați de misiunea noastră, trebuie să știm cât de mult ușurează în disciplină, dacă în loc de a *governa copilul, să guvernăm cu el*. E surprinzător, — zice Forster cât de ușor se lasă copiii a fi conduși, dacă în datoriile ce le impunem le raportăm la elementele superioare, eroice ale ființei lor.

Rezistența elevilor nu e totdeauna determinată de elementele inferioare, animalice, ci adesea e o protestare a elementelor superioare, care se simt jignite și nu vor să lucreze în mod mecanic, prin supunere oarbă.

Forster ne atrage atenția asupra importanței, pe care o are gimnastica voiaței. Într'adevăr, sunt unele lucrări grele și neplăcute, în care nu mai putem apela la atenția involuntară și care sunt totuși cele mai bune mijloace pentru a educa voiața; căci trebuie o luptă pentru a învinge neplăcerea.

Mai înainte de a pune pe elevi să execute astfel de lucrări, Forster discută cu ei folosul pe care-l prezintă ele și apoi îndeamnă să le execute. Dacă, de pildă, în urma discuțiilor, s'a ajuns la convingerea că trebuie să fim punctuali, atunci elevii trebuie îndemnați a face sforțări, pentru ca să-și aplice necontentit această normă.

Tot așa cu privire la stăpânirea tendinței de a minți, de a fi discret etc.

În general observăm în sistemul lui Forster că el nu separă ideea de acțiune.

Într'un act moral distingem patru momente: ideea, sentimentul, hotărârea și fapta. Forster vrea ca toate aceste momente să fie efectuate. În cea ce privește ideile și sentimentele morale, el are un manual — „Cartea Vieții” — în franțuzește: „Pour former le caractère;” în care se dau norme de purtare în viață.

Această carte, după mine, este păcat să lipsească din biblioteca noastră.

În general Forster câștigă trei puncte în educația voiaței.

1) Împacă sistemul educației libere cu acela al educației severe.

2) Stabilește legătura strânsă între ideile și fapta.

3) Dă un sistem de educație morală potrivit cu spiritul democrației al societății actuale și înlesnește astfel educația socială a viitorilor cetățeni.

I. M. Ivan
Învățător Balagea
Callaora

N. R. Autorul e rugat a face recenzie lucrării: „Pour former le caractère” și a ne-o da pentru *Semănătorul*.

In toate ziarele s'a început o susținută campanie în chestea examenului de definitiv. Insuși D-I V. Toni a trimis articole cerând un nou examen de definitiv.

Președintele nostru a dat alarma la timp, scriind cu multă îndreptățire judiciosul său articol: „Definitivat și teză”.

zetarii cari altădată au suferit penalități din cauza socialismului deșanțat pe care-l apărau, azi sunt democrații convinși, cei cari erau conservatori încarnați, azi sunt liberali instigatori. Acest fel de purtare în viață, această atitudine ce-o iau unii oameni, este un diletantism de-o scârboasă speță. Ca și cei dintâi și acesia sunt tot o specie de inferiori. Acestora li-se potrivește epitetul, „spirit de mușcă” dat de către Nicole. Și primilor și secundilor li lipsește consecvența. O speță evoluată a diletantismului este oportunistul — Oportuniștii lucrează tot după impresia momentului, dar aceștia pentru interesul lor merg cu acțiunea chiar până la sacrificiu. Lucrând totdeauna pentru a-și ajunge un scop, chiar personal fiind, este dela sine înțeles că lucrează fiind călăuziți de principii stabilite „apriori”.

Oportuniștii sunt oamenii politici prin definiție. În acțiunile lor urmăresc un scop bine delimitat, pe care ei speră să-l ajungă, dacă vor urma anumite preconcepțiuni. Ca o excepție a celor mulți, trăesc oameni care întreaga viață și-o închină unei idei sau unei acțiuni. Mor în labora-

toare și în biblioteci numai de dragul ideii ce s'au ales-o pentru a o servi și nici în ruptul capului nu și-ar trăda convingerile. Ei sunt diametralmente opuși de cei dintâi. Pe când și diletanștii și oportuniștii nu urmăresc decât scopuri personale, acesia, fac eforturi uimitoare, materiale și morale, numai pentru a servi colectivitatea, numai pentru a-și servi ideea pe care și-a însușit-o dela începutul adevăratei vieți. Cărei cauze se datorește această consecvență a lor? Eu cred că nu au alt motiv decât ajungerea unui punct fixat mai dinainte. Acest punct nu ar fi altceva decât un scop. Prin scop ei nu înțeleg multiplele ținte particulare, ci un scop unic, un scop superior și general în viață, care nu este altceva decât „idealul”. — Ajungând aici, să ne întrebăm; este necesar să avem un ideal, un scop bine delimitat în viață sau nu? Răspunsul e categoric, da! Din analiza diferitelor categorii de oameni, s'a desprins clar că cei care n'au un scop bine fixat în viață, nu sunt decât niște oameni inferiori, oameni ce nu alcătuiesc decât o cantitate neglijabilă a societății. Omul fără ideal este totdeauna un rățacit sorțit fiind,

să cadă victimă în orice moment și'n orice împrejurare. Spiritul prevederii la ei nu-i dezvoltat. Dacă vreodată se întâmplă să aibă mulțumiri în viață, aceasta nu se datorește decât întâmplării, care de multe ori își i-a tributul său.

Diletantismul la „urma urmei” se vede naufragiat în valurile sociale care nu le mai crută din cauza impertinenței cu care altădată, și anume când era favorizat, căuta a le slida, sau chiar a le forma diguri pentru abateră albiei lor firești. Omul care în momentul conștinței clare își făurește idealuri, acela totdeauna merge spre progres. Chiar din faza copilăriei se cunosc cei ce vor deveni mai târziu oameni de caracter. Fiecare om își are (în aparență la unii) idealul lui. Vârștea este un factor determinant în făurirea idealului. Gradul de cultură și civilizație, iarăși contribuie în mare măsură la stabilirea lui. După cum se observă idealuri la om, așa se observă la popoare la ginți s. a. m. d. După cum spusei, idealurile diferă după vârstă, gradul de cultură și după civilizație. Prin urmare, el nu e ceva fix. Progresiv trecem dela un ideal la altul. Niciodată nu se întâmplă ca

Dela Revizoratul Școlar

D-I I. Hașiganu, directorul școlii primare de băști No. 11 din Galați, întocmind un reușit tablou închinat M. S. Regelui Carol II-lea prin care simbolizează marele eveniment dela 8 Iunie 1930, Domnul Ministru al Instrucțiunii Publice l-a găsit indicat să fie răspândit la toate școlile din țară.

În acest scop recomandăm cu toată căldura comitetelor școlare, precum și școlilor primare de a cumpăra în cât mai mare număr acest tablou, spre a se găsi în casa bunilor români.

Valoarea lui artistică și simbolică cu scop educativ patriotic, trezind conștiința națională pentru marele eveniment al Restaurării II indică daltfel dela sine.

Comenzile se vor adresa autorului, cunoscând că un tablou format mare (63 | 32 cm.) pentru cancelarie și săli de clasă costă 27 lei, iar un tablou format mic (23 | 13 cm.) Pentru tineretul de orice grad costă 5 lei.

* * *

Ministerul Instrucțiunii având în depozitul său diplome de premii școlare pentru cursul primar și secundar, face cunoscut școlilor, că pot procura contra cost diplomele de care au nevoie, trimițând prin mandat postal suma totală pe adresa Contabilității din acel Minister. Costul unui exemplar-diplomă fiind de 12 lei.

* * *

În depozitul Revizoratului școlar se găsesc diferite cărți pentru premiile școlare.

* * *

Facem cunoscut tuturor învățătorilor din județul Callaora cari n'au depus până în prezent jurământul prevăzut de lege, de a se prezenta neaparat în ziua de 9 Iunie a. c., când urmează a se depune acest jurământ de către toți învățătorii noi numiți.

ajungerea unui ideal să nu provoace pe altul fie de aceeași natură, fie de alta. Din cauza acestui mecanism, idealul propriu zis nu se ajunge niciodată, știut fiind, că dacă o ființă ar putea ajunge la adevăratul ideal, n'ar fi decât o „viață moartă”. — Ceiace în realitate noi putem ajunge, nu este decât scopul, formă inferioară a idealului. Cum putem cuceri rețeta unde este fortuit așa zisul ideal? Care ar fi mijloacele ce ne-a facilitat calea atât de lungă și periculoasă a idealului? Care ar fi disciplinele ce ne-ar deschide orizontul mai clare pentru a-l ajunge? Unde să alergăm ca să găsim mijloace mai sigure care sub o formă mai întregită să ne arate principiile călăuzitoare la ajungerea unui scop? Idealul fiind o forță activă, nu o țintă pasivă cum cred unii, și având ca mobil fericirea celui ce și l-a fixat, trebuie urmărit pas cu pas.

Idealurile sunt fixate de oameni, și ele variază după felul de-a înțelege viața dela individ la individ. Unii înțeleg viața ca pe-adevărată vânătoare de onoruri, devenind orgolioși îngânfați și invidioși, alții, pasionați oameni de știință ca pe-o datorie, în-

SFATURILE CIOBANULUI

Pe patul de moarte, sfat dădea la fii,
Un cioban ce lasă lumea, celor vii.
— „Copii luați aminte, la cuvântul meu,
De-l păziți în lege, nu vă va fi rău“.

Tatăl meu și al vostru, fu cioban ca noi,
El muri lăsându-mi, un ciopor de oi,
Eu însă vă las, de trei ori atât,
Voi la rândul vostru, lăsați înzecit.

Las vouă cârligul, cel pentru scutar,
Ce-are'n vârful o piatră de mărgăritar;
Și turma mea grasă, cu oi petelege,
Cu câini credincioși, ce-or păzi-o'n lege.

N'asupriți slujerii, ce'și fac datoria,
Dați-le la vreme, hrana și simbria.
N'angajați argați ce's streini de turmă.
Să nu regretați, în ceasul din urmă.

Nu lăsați nădejdea, turmei pe argați,
Să se știe punga, la care-i din frați;
Nici credință multă, să n'aveți în câini,
Căci timpul se schimbă, de azi până mâini.

Oaia când e vremea, lâna să-i-o tunzi;
Iar fără de rost, câinii să n'asmuți.
Să fiți buni păstori, cum ne-au fost străbunii,
Ducând faima țării, în întinsul lumii.

Ca imasă cu iarbă, ca să pășunați,
Vă las tot întinsul munților Carpați,
Cu izvoare line și ape curate,
Unde să s'adape, turmele'nsetate.

Dușmanii de moarte, ai turmei îi știți:
Din veacuri, sunt lupii; luptați să-i stârpiți.
Sunt trei categorii, de lupi năraș;
In păduri, în sate, precum și'n oraș.

Nu sunt toți de-o mamă, n'au nici peri la fel.
Mulți din ei se'mbracă în piele de miel;
Alți'n piei de oae, — în berbeci mai rar, —
Însă cei mai mulți, în piei de măgar.

Cei dela pădure, au grumazul gros;
Deci, nu pot să'ntoarcă, pielea lor pe dos,
Au coada stufoasă și doar un ficat,
Și's mai cavaleri mult, ca ce-i din sat.

Cei dela sat însă, sunt lași și hatni,
Ei amăgesc câinii și le spun minciuni;
— „Că lupii și câinii, se trag dintr'un neam,
Și's proști de ascultă d'un simplu cioban“.

Lupul din oraș; e cel mai diplomat,
El dă sfaturi bune, fratelui din sat;
Să nu ia de odată și oaia și mielul;
De'nșfacă vaca, să-i cruțe vițelul.

Zicând: — „că așa scrie'n legea de lupan,
Să-ți oprești prăsilă și pentru alt an
Cu vecinii stânei, sfadă să nu faci,
Nici să'ncerci vreodată, câinii streini să'mpac“

Și așa fiind, dragii mei copii,
Orl ce peri au lupi, să fugiți de ei;
Apoi când vă cade în mână vreunul
Jupuiți-i pielea, cum face românul.

Al. Nișică

chizând-o într'un laborator sau bibliotecă, și căutând fără preget stabilirea unui echilibru între cugetare și acțiune, spre mulțumirea generală. Spre deosebire de aceste două mentalități, spre deosebire de aceste două categorii de oameni, mai sunt unii ce consideră viața ca o încercare a ființei supreme a Dumnezeui, pregătindu-se în această lume numai pentru viața veșnică. Aceștea sunt oamenii religioși.

După această digresiune să revin la întrebările puse mai sus dându-le totodată și soluțiile, bun înțeles după puțință. — Reduți idealului n'o vom putea-o cuceri până ce nu ne vom fortifica caracterul. Prin caracter vom ajunge la ideal. El singur e în măsură de-a sparge zidurile chinuștii în care p a r e a fi închis. Consecvența în acțiune ne va duce la glorie. Viața oamenilor de caracter prezentată uneori așa de frumos de istorie, să ne fie de pildă Avem în mâinile noastre trecutul, pe care trebuie să știm să-l folosim. Indolența și viteza în care se complac spiritele timpului prezintă idealul sub forme cabalistice și necuceribil. Nimic nu se realizează fără a muncă. Prin

muncă cucerim totul; deci prin muncă cucerim și idealul. Religia și filozofia au fost și sunt nesecatele izvoare de idealuri din care sufletul omului s'a adăpat în seria timpului începând cu epoca lacustră dacă nu mergem mai în urmă, și până în secolul radiului și televiziunii. Știința a procurat mai puține idealuri omenirii câte odată chiar negându-le, spunând că nus-decât produsele unei imaginații bolnave. Există ca o moștenire a ratăciților, chiar tendința de-a înlocui religia prin știință. E cunoscută religia monistă a lui Haechel și cea pozitivistă a lui Aug. Comte. Religia nu se poate înlocui. Ea găsește un fond în sufletul omenirii pe care se imprimază fără puțință de ștergere. Dacă ea a fost ce-l mai puternic factor conservativ până acum, de acum încolo filozofia capătă un rol însemnat în viața practică a omenirii. Ea, filozofia, revendică pretențiunea de-a sta pe aceeași treaptă cu religia. Și poate are dreptate! Viitorului îi este rezervat progresul. Nici de surprize nu e scutit, în perspectivă, după felul cum se prezintă situația religiei azi, este sortită să decadă. Slujitorii ei s'au burghizat. Puterea revelațiunii cu care e-

In chestiunea examenului de definitivat

al învățătorilor

— Un răspuns sumar —

D-l profesor I. Popescu dela școala normală a Societății din București, spune prin ziarul „Curentul“, din 1 lunie a. c., cuvântul hotărâtor al comisiunilor de examinare cu privire la definitivatul învățătorilor:

a) Examenul a fost într'adevăr dezastruos și alarmant.

b) Învățătorii n'au cunoștințele pe care trebuie să le predea copiilor din clasele primare.

c) S'a făcut o selecție riguroasă acum, când mii de învățători așteaptă să ia locul celor incapabili.

d) Se dă speranța că la anul vom asista la un examen strălucit, căci va urma reculegerea și întoarcerea la școală și copii.

Domnule profesor,

Jignirile înscris, din paginile de ziare, nu vi le aduce învățătorimea nici exponenții ei după cum scriți chiar dvs. „că Asociația se menține la un ton de urbanitate“.

Ertați pe cei disperați din pricina căderii lor la examen, căci dacă vă transpuneți în mizeria lor de ieri și de azi și în sacrificiile lor de totdeauna, îi veți înțelege cu prisosință și-i veți erta.

Se vor reculege apoi, cum scriți Domnia-voastră.

Alarmarea și dezastrul nu pornește, fiindcă la examen a fost o selecționare riguroasă, care ar produce reculegere și întoarcere la școală și copii.

Dezastrul definitivatului a decurs după teza dela definitivat, care a trântit pe cele mai alese elemente și a calificat ca învățători definitivi numai pe cei cu aptitudini literare, adică pe cei cu predilecții spre poezie.

Nu se poate nici încerca demonstrația că o singură probă, cea scrisă, și mai ales analiza literară a „Mioriței“, ne va selecționa pe misionarii satului!

Argumentările dvs., din cele două coloane ale Curentului scrise la păreri libere, se referă la examinarea orală și ținem a pre-

ciza, că după dezastrul dela teză nu s'a mai marit alarma definitivatului și nici proporțiile dezastrului, dar s'a deschis o întrebare, una și singură:

Dacă teza cu miorița — care n'a fost nici „lae“ nici „bucălae“ a trântit pe cei cari au știut să împartă pe 5 la 1 și 73, să scadă din 19 pe 6 3 | 7 și pe cei ce știau analizele sintactice, se înțelege că ați rămas la oral numai cu candidații cari au izbutit să aibă o miorița lae bine analizată! Aceasta-i selecționare?

Vă puteți întinde cu argumentarea dvs., că cei trântiți de miorița nu posedau cunoștințele claselor primare?

Sfârșitul cu care ați încheiat era tema cu care puteați justifica și dezastrul și alarma, era singura temă pe care s'o dezbateți în argumentarea dvs. și cu care trebuia să începeți și să conchi-deți: S'a întins coarda rigurozității „ca să scoateți din toropeală, să îndepărtați de politică și să faceți să înțeleagă că aparțin întâi școlii și neamului și apoi politice“.

Apoi, vă întreb Domnule Profesor, aceasta-i măsura cu care se poate izbuti?

Să dăm teză cu „Miorița“ și să producem dezastru și alarmă?

S'a greșit în măsură! Au greșit cei ce au montat măsura mărturisită de dvs. ca să se scoată din toropeală, din politică și ca să înțeleagă cui aparțin.

S'a greșit cu bune intențiuni și deaceia trebuie să vie o reparație. Reparația va veni dela D-l Dr. Angelescu, Ministrul Instrucțiunii publice, care nu va lăsa în învățământul satelor, ca o miorița să producă ravagiile, ce scontăți pentru reculegere și întoarcere la școală și copii.

rau înzestrați purtătorii de cuvânt Dumnezeesc, altă dată, celor de azi le lipsește. Avalanșa socială i-a cuprins în valurile ei, fără speranță de scăpare. Se pare că religia continuă să-și piardă forma de odinioară, transformându-se încetul cu încetul, într'un fel de metafizică. Aceștea nu sunt decât anticipațiuni asupra viitorului, dar să ne mărginim la prezent. Coborînd în lumea reală și cercetând diferite manifestări ale timpului, vom vedea fără prea multă trudă, că dacă religia cu tot ce-i aparține nu mai poate satisface cerințele și aspirațiile generației prezente, filozofia le împacă mulțumitor.

Dacă religia nu mai poate procura idealuri, filozofia este un rezervoar în care sunt depozitate cantități necalculabile. În concluzie: Religia și filozofia sunt cele două discipline prin care putem atinge sfera sublimă și desăvârșită a idealului. Filozofia deservește credincios viața practică pe care trebuie să i-o subordonăm.

Tendința generației actuale către o viață filozofică este vădită. Ne-o spune aceasta orice revistă, orice carte cu

pretenții, ce vede lumina tiparului. Acestei tendințe, fiind pornită din motive curate sufletești, nu i s'ar putea opune nimic. Pentru a fi în ritmul vremii, și nu numai pentru atât, fiindcă dacă motivul ar fi numai acesta, n'am juca decât rol de modiști, ci mai ales pentru considerentele de mai sus, acum mai mult ca oricând, ne trebuie o cultură filozofică bine încheșată și bine asimilată. Menirea noastră, a învățătorilor, este a crește suflete, care nu sunt decât niște filozofii cu trăsături proprii, și încă dintre cele mai perfecte.

Spre stabilirea diagnosticului și administrarea leacului fiecăruia după caz se presupune o cultură pedagogică, care fatalmente nu se poate asimila fără un fond aperceptivo-filozofic.

8 Aprilie 1935.

Marin C. Badea
Chioiluc-Gargalac

Regele țării și Cartea Românească

„Săptămâna cărții” — săptămâna luminată a sufletului românesc — a fost deschisă de chiar cititorul ei de Monarhul care atât de puternic crede în virtuțile nobile ale creației poporului român, pe drumurile aurite ale artei scriitoricești.

M. S. Regele Carol al II-lea a făcut pentru scrisul românesc, ceea ce în depărtății ani ai vieții noastre istorice de altădată, a realizat un Brâncoveanu pentru scrisul bisericesc, dar mai ales pentru stilul arhitectonic. Și de aceea domnia M. S. Regelui Carol al II-lea se înscrie de pe acum în istorie, ca una din cele mai profund legate cu creația spirituală românească. Il vedem pe tânărul Rege, continuând pe Tron, ceace ca Prinț de Coroană începuse și proiectase prin încurajarea așezămintelor culturale; îl vedem patronând Fundația ce-i poartă numele, cu atâtea directive artistice: crearea unei mari orchestre simfonice: echipe volante pentru ridicarea și studierea satelor; editorii de cărți prețioase; ori crearea unei mari reviste de îndrumare, de realizare și de informație literară.

Și pretulindeni unde se cere voința de a realiza frumosul prin magia artei, nu se poate să nu întâlnim o încurajare a

M. S. Regelui Carol al II-lea, și prezența sufletului Său înțelept și fecund.

„Săptămâna cărții” se integrează astfel în o operă regească, într-o activitate de mare răsunset dincoace de prezent și într-un viitor de lumină...

Acolo, în acea îndepărtată Românie-Mare a secolilor ce vor veni, avem intuiția îndepărtatelor elogi pe cari marii istorici ai acelor vremuri, vor aduce deschizătorului de drumuri noi, apărătorului convins și scutierului puternic al literaturii românești în anii ce-i străbatem azi, cu atâtea greutate... Cartea de azi este scutul zilelor de mâine, e mândria generațiilor cari ne vor urma, și de această mare forță de viitor și-a legat numele Regele de azi. Se zice odată în crepusculul vieții noastre de stat modern, „Regele și Dorobanțul”. Formula lui Petre Carp îi opunem „Regele și Cartea” — formula care rezumă situația de azi precum evocă și imagina zilelor de mâine ale neamului nostru, chemat a contribui prin puterile lui spirituale, la marea operă, profund umană, a civilizației prin artă...

Petronius

(Viitorul Nr. 8196)

Spre Cooperatie

În stagnarea generală produsă de criză, stă și mișcarea cooperatistă. Stă debilitată ca toate organismele de pretutindeni.

Nervul vieții materiale n'a început să circule în viața economică.

Statele mari fac eforturi ca să găsească modalitățile de redresare. Fiecare încearcă câte o măsură și câte un sistem. America mai ales — banchera lumii de altădată — încearcă refacerea economiei generale printr'o acțiune dirijată.

Socotim că e un mijloc de a nu se întinde desorganizarea economică și de a se pluti și străbate un haos produs. Nu e un sistem în care viața să-și înceapă dezvoltarea.

Sistemul e necunoscut și nu și-a găsit inventatorul. Până la găsirea sistemului, criza își lăstește ravagiile sale.

În mișcarea economică au fost mai multe sisteme: capitalist, comunist, cooperatist.

Capitalismul a dat dezvoltarea de până azi și tânjește. Comunismul s'a aplicat în Rusia. S'a presat în aplicarea lui pentruca la urmă să se facă apel la capital și să se lase individului — țaran — bunuri de valorificat.

Cooperatiția s'a aplicat în toată lumea capitalistă în măsura îngăduinții acordate. A dat criza în organizația capitalistă, o suportă și cooperatiția tolerată.

Ce ar fi dacă omenirea s'ar agăța de cooperatiție în mod sincer și temeinic?

Ce ar fi dacă Capitalismul ar ceda pasul cooperatiției, care l-ar antrena și pe el?

Sistemul de redresare al economiei trebuie să cuprindă pe viitor o echitabilă distribuție a bu-

nurilor în lume, o raționalizare pentru un maxim de randament și o lesnicioasă circulație a produselor de viață.

Acestea se cuprind în sistemul cooperatist.

Spre el merge comunismul care n'a putut reuși și lui trebuie să-i cedeze capitalismul fortuit de azi.

Iubirea ta

Iubirea ta a fost un vis... amăgitor și trecător!...

O strălucire de-ametist a luminat un suflet trist, ș'apoi ca umbra unul nor s'a șters ușor!...

In nopți tăcute, de azur cu'nflorări sentimentale, cu idealul lor obscur pierdut în șoapte și svoane, iubirea ta a fost enigma de care s'au ferit profesii și'n versuri prea meștesugite de veacuri o slăvesc poezii!..

Iubirea ta-i otrava dulce ce'nsetoșăși o sorb naivli divinul imn al fericirii ce delaEva cânt... bețivii!.. Iubirea ta-l o melodie frapantă, dintr'un carnava!l,.. Parfumul dragostei de-o clipă... refrenul unui vis amar.

Emilian M.

Lecție practică la clasa IV-a

OBIECTUL: Matematica

SUBIECTUL: Suprafața dreptunghiului

Anunț. generală. — Astăzi aveți să învățați ceva la matematică.

Pregătirea. — Ce se numește m.? Cari sunt submultiplii m.? Cum merg ei descrescând? Care sunt multiplii m.? Cum merg ei crescând? Ce suprafață mai cunoașteți afară de patrat? Ce se numește dreptunghi? Sa deseneze un dreptunghi. Care este baza dreptunghiului desemnat pe tablă? Dar înălțimea?

Anunț. Specială. — Astăzi aveți să învățați cum se află suprafața dreptunghiului. Repeta un elev.

Predarea. — (Se arată dreptunghiul de carton). Ce formă are această suprafață? Pentru ce este un dreptunghi? Vino unu și măsoară laturile și unghiurile. Cât ai găsit baza.

Insemnează cu câte un punct unde vine câte un dm.

Cât este înălțimea? Insemnează și înălțimea cu câte un punct, unde vine un dm. Dacă unim cu linii aceste puncte ce s'au format? Cât de mare este latura unui patrat din acest dreptunghi? Așa dar, în ce am despărțit dreptunghiul? Câți dm. sunt așezați

pe baza dreptunghiului? Dar pe înălțime? Câte șiruri de câte 3 dm. avem? Cât fac de 2 ori 3 dm.? Așa dar, ce am înmulțit ca să aflăm 6 dm.? Ce însemnează 3? (baza) dar 2? (înălțimea). Ce am înmulțit ca să aflăm suprafața dreptunghiului de carton? (b. cu în.). Se mai ia un alt dreptunghi de carton cu alte dimensiuni și se procedează la fel.

Asocierea. — Cum am aflat suprafața dreptunghiului I? Cum am aflat suprafața dreptunghiului al II-lea de carton?

Generalizarea. — Țineți minte: Suprafața dreptunghiului se află înmulțind baza cu înălțimea. Să repete regula. Se arată cum se scrie formula. Supr. dr. = B x l.

Aplicarea. — Citesc elevii regula din carte. Se fac exerciții orale pentru aflarea suprafeței dreptunghiului. — Dacă este timp se rezolvă o problemă la tablă.

Pentru acasă se dă următoarea problemă: Un covor cu baza de 3,50 m. și înălțimea de 2 m. se vinde cu 300 lei m.? Câți lei a luat pe acel covor?

Propunător, Gr. Vlăsceanu
Șahinlar

INFORMAȚII

Colegi, dați atenție cooperatiiei. Faceți elevilor educația de grup și-i deprindeți a se preocupa de grupul lor mai mult decât de ei însăși. Individul vine pe lume cu instinctul de conservare. Trebuie să dezvoltăm în viitor instinctul de grup, care întărește și moralizează societatea. Altauia nu face ce ție nu-ți place. Lucrează pentru alții căci și tu ești între ei. Ajută pe alții ca să fil ajutat. Nu te izola căci de asta ți-ai făcut casă în sat. Dacă trăim fără oameni pierdem omenia. Ciobanul iubește oala mai mult decât semenul.

Strejerismul este deprinderea spre o viață nouă: mai ordonată și mai morală. Intersați-vă de organizarea strejerească. Din fiecare județ vor trebui să treacă toți învățătorii pe la cursurile de străjeri.

Banca învățătorească e cea mai necesară instituție pentru noi și prestigiul de învățator, E lângă noi și ne ajută când ne prind nevoile.

Trebuie s'o înțelegem însă. Ea nu fabrică bani. Ea nu ia bani dela izvoare financiare. Are fonduri depuse de învățatori ca să împrumute pe învățatori.

Să depunem ca să avem.

Când ne împrumutăm să nu ne închipuim că luăm. Ne împrumutăm la noi înșine, căci ce-am luat tot noi întoarcem.

Să împrumutăm cu măsură, ca la plată să avem o înlesnire nu o greutate.

Să ne împrumutăm cu puțin ca să ajungă la toți.

Să nu luăm împrumut peste împrumut că banca e făcută pentru toți nu numai pentru unii.

Imprumutul prea mare sărăcește casa și învrăjbește nevasta. Ba te face dușmanul propriei tale case.

Banca nu dă decât până la

de 3 ori salariul — capitalul. Nu mai dă la cei ce audepășit această prescripție statutară.

La recoltă, colegii sunt rugați să plătească din împrumuturile mari. Se vor înlesni pe ei singuri.

Capitalul depus în bancă e garanția de existență a instituției. În caz de retragere numai, se poate apela la capital. Și ca să nu se pericliteze instituția statului a stabilit că membrului retras i se achită capitalul până la 6 luni, dela închiderea ultimului bilanș.

In urma stăruințelor depuse, Onor Minister înțelegând situația școlară din jud. Caliacra n'a mai făcut nicio reducere în controlul școlar dela noi D-1 Revizor școlar a rămas cu 3 organe de control: D-nii I. Dovlete, V. Șecher și D. Girip.

Cu ocazia congresului învățătorească dela 9-10 Iunie, va avea loc în seara de 9 Iunie o reprezentare în sala teatrului modern, dată de învățătorii din cercul Prisăcani și Carali sub patronajul Revizoratului școlar. Așteptăm cu nerăbdare.

Să nu uităm chestiunile dela congres: 1) Controlul 2) Educația națională în școala primară 3) Normele de salarizare.

La biserică, cu ocazia depunerii jurământului un coleg dintre cei ce depun jurământul va trebui să vorbească. Va vorbi și un reprezentant din partea oficialității și a Asociației. Rugăm pe colegi a se pregăti, ca la timp să ne indice vorbitorii.